

NATANAEL

Zvedněte hlavu, nebojte se!

Těmito slovy z evangelia končil František kardinál Tomášek mše sv. v katedrále v osmdesátých letech, tedy v době pokračující perzekuce církve, v době, kdy věřící byli občany druhé kategorie.

Prezidentské volby 2013. Volil jsem podle mého názoru člověka, který respektuje právo, který neuráží, nedělá populistické kroky a nežádá o podporu stranu, která naši zemi 40 let devastovala a po roce 1968 se dopustila velezrady. Za okupační „službu“ jsme tvrdě platili nejen svobodou, ale též z peněz daňových poplatníků okupační armádu vydržovali.

S ohlášeným výsledkem voleb jsem si vzpomněl na slova pana kardinála Františka Tomáška, uvedená v titulku. Situace je dnes jiná. Potěšilo mne, že i biskupové vyjádřili veřejně podporu člověku, kterému dávají přednost. Pro mne to znamená, že se postupně i církev vymaňuje z „vnitřního exilu“ a měli bychom se z něho vymanit všichni. Můžeme se svobodně vyjadřovat k poměrům v zemi, ale také nás nikdo nezbavil odpovědnosti za to, jakým směrem se naše země ubírá. Naše ideály jsou inspirovány vírou i přirozenou potřebou práva a spravedlnosti. A vše má zastřešovat láska – ta dává člověku sílu, která zlo obrací v dobro.

Přejeme našim rodinám i celé zemi dobro a pokoj, jinými slovy Boží požehnání. Boží požehnání vždy vyžadovalo mnoho úsilí a obětí. Dokážeme pro Dobré dílo pracovat, dokážeme něco obětovat, aby naše země vzkvétala, nebo se jen necháme vláčet a víru budeme brát jako folklór?

Na prezidentské vlajce máme zkrácenou myšlenku z Písma.

Ta zní „pravda Boží vítězí“. My jsme povoláni k tomu, abychom k tomu dnes a denně pomáhali svým životem a to přes všechny naše omyly a slabosti.

Jiří Höfer

UDÁLOSTI VE FARNOSTI

BUDE SE DÍT

Farní karneval

V sobotu 9 února se uskuteční na faře v Kyjích

- dětský masopustní karneval od 16.00 hod.
- pro dospělé karnevalový kloboukový večer od 19.30hod.

Společo mládeže

Každý první pátek na faře v Kyjích po mši sv. v 18 hod.

Přednáška k roku víry se uskuteční

v sobotu 16. 2. po večerní mši sv. s nedělní platností v Oáze na
Č. Mostě v 18h.

v neděli 17. 2. na faře v Kyjích po mši sv. asi v 11:15 hod.

Téma č. 3. Sexualita člověka, životní praxe a nauka církve

- a) Sex předmanželský, manželský, mimomanželský
- b) Harmonie a disharmonie těla i ducha
- c) Pornografie, erotika a problém morální
- d) Antikoncepce jako prostředek proti potratům?!

*Všechny Vás srdečně zvu.
Otec Edward*

P o u t n í K: El camino, Petrova cesta

Petr Hirsch se rozhodl jít pěšky do Santiaga a ještě k tomu trochu oklikou. A když tam došel, rozhodl se jít ještě na „konec světa“. A když došel na konec starého světa, rozhodl se jít ještě do Jeruzaléma. Vyšel v červnu 2010. Spal, kde se dalo. Jedl, co se namanulo. Do Jeruzaléma došel 26. prosince 2012.

Proč právě Santiago?

Prvně jsem se o něm dozvěděl při pouti napříč Krétou v roce 2009. Po návratu jsem začal uvažovat o pouti do Santiaga. Život mi tenkrát také přinesl další rozcestí a období duchovního hledání. Vyrazil jsem 1. 6. 2010.

Jak jsi si zvykl na každodenní únavu a poutnický režim?

První den jsem zvážil baťoh a bylo to 22 kg. První měsíc jsem byl schopen šlapat mezi 15 - 20 km denně. Nikam jsem se nehnal. Zvyknutí si na poutnický život bych datoval někam do Rakouska. Po 5 měsících na cestě se mi v severním Španělsku podařilo za necelý měsíc ujít i 900 km. Jsem člověk přizpůsobivý tedy zvyknout si na jednoduché podmínky, bez komfortu, každodenní změnu místa, mi takový problém nedělalo.

Kdy ti poutnický stereotyp začal lézt na nervy?

Po Santiagu, kam jsem došel po 6 měsících a 24 dnech na Štědrý

den. Nový rok jsem oslavil na konci světa (Finnistera). Zde jsem se rozhodl pokračovat a směřoval na jih. Celá cesta Portugalskem a poté přes Sevilu na Gibraltar byla o velkém přemáhání, bojem se samotou a steskem po domově, rodině a přátelích. Ovšem pokaždé, když jsem se přistihl, že se zabírám negativy, jsem uvažoval, zda se chci vrátit domů, a odpověď přišla okamžitě: „ne“.

Kdy se ti podařilo překonat tuhle fázi?

Tarifa, začátek května 2011. Stál jsem tam na pahorku, díval se přes Gibralt. průliv na Afriku, cítil sílu Atlantiku na pravé straně a vlídnost Středozemního moře na levé. A vyrazil jsem jižním Španělskem směr Řím.

Co tě při putování nejvíc povzbuzuje?

Od všeho něco. Ovšem nejvíc je to víra, že mě cesta bezpečně provede svými nástrahami. Víra, že dorazím do zvoleného místa a najdu to základní k životu – vodu a trochu jídla, místo k přečkání

nocí. Záleží na okolnostech. Např. takový vánek, který mě osvěží při přechodu Sierra Nevady ve Španělsku při 35°C, je obrovským povzbuzením. Úsměv stařenky, která odpočívá před svým domem. Nabídka sklenice vody nebo čerstvě sklizeného pomeranče. Jsou to různé maličkosti i opravdová pohostinnost lidí, kteří mě vidí poprvé v životě a otevřou mi svá srdce a své domovy. Pozvou mě do domu, pohostí a dopřejí mi trochu komfortu. Je to i virtuální spojení s rodinou a přáteli. Jakýkoliv pozdrav či zájem na stránkách facebooku, kde se dělím o své zážitky a fotografie z pouti. Lidská láska. Sílu mi dává víra v Boží přítomnost, pozitivní energie v lidech, bez kterých bych tak daleko nikdy nemohl dojít.

Co tě nejvíc deprimuje, co je nejnejpříjemnější?

Velmi mě zabolelo, když jsem ve Francii k večeru procházel vesnicí, na návsi pozdravil pána a otázel se ho, kde mohu nalézt vodu. S hrůzou v očích odvrátil zrak, obrátil se a svižně odcházel. Nereagoval na mou prosbu.. Deprimování asi není správný výraz, ale zaráží mě lidský strach a nedůvěra, s nimiž se v různých formách všude setkávám. Ovšem tento pocit je minoritní a daleko ho převažuje pozitivní strana. Lidská ochota pomoci, náklonnost. Cestu stále znepřijemňuje únava a

bolest nohou. Po 20 km s 20 kg na zádech prostě začne bolet vše. Obranou se stal zvyk. Prostě jdu dál a hledám, čím si cestu zpříjemním. Udělám pěknou fotku, zaposlouchám se do zpěvu ptáků nebo jen tak sedím a pozoruji nádherný západ slunce.

Jak tě znám, nejsi typický katolík. Když jsi šel do Santiaga, nestalo se ti, že bys se setkal s Jakubem nebo naší Paní? Neměl jsi cestou nějaký zásadní zážitek?

Ano, nejsem typický katolík. V dětství jsem byl pokřtěn hlavně na naléhání babičky, nikdy jsem nepraktikoval katolické zvyklosti či návštěvy kostela. Do 27 let jsem se považoval i prohlašoval za ateistu. Pak období hledání, koketování s buddhismem. Potom do mého života vstoupila Svatojakubská cesta, která se pro mne stala cestou k životu a zároveň ke křesťanství, jež jsem se rozhodl přijmout za své vyznání.

O duchovních zážitcích se hovoří těžko. Po 4 měsících šlapání jsem dospěl k vnitřnímu přijetí konce svého manželství. Nevím, jak to lépe popsat, nevím, jak přesně to funguje, ale je to stav, kdy dochází k jednotě, přijetí běhu života ve své surovosti a jednoduchosti, tak jak je. Stejný pocit jsem měl při svém rozhodnutí vyrazit na cestu. Pak katedrála v Santiagu. Klečím před

ní a hledám v sobě nějakou emoci. Takové prázdno, které jsem v tu chvíli našel, bych přirovnal k dokonale vyprázdňené lahvi od whisky. Pomohl například telefonát s mámou a její slova „jsem na tebe pyšná“. Každý rodič by měl někdy říct tato slova svým dětem. Bylo to poprvé, co jsem tohle od své mámy zaslechl, a pochopil, proč jsem těch 4000 km šlapal.

Caravaca de la Cruz, městečko na jihu Španělska, a krásná bohoslužba, na jejímž konci jsem pocítil přítomnost a lásku Ježíše Krista. Jeho odhodlání a ochotu vydat se pro pravdu na kříž. Místo, kde jsem pochopil, že mým křížem je pro tuto část života batoh, v němž si vleču těch pár věcí, bez nichž se neobejdu. Rozhodnutí, že povleču svůj

imaginární kříž životem se vztyčenou hlavou.

Rozhodnutí nechat se pokřtít, které přišlo na naprosto nečekaném místě. Zapadlá vesnice, sedím pod balkonem rozestavěného domu. Tedy žádné významné duchovní místo. A opět došlo k onomu propojení. Dovečeřel jsem, v tureckém sedu pozoroval krajinu, poslouchal okolní šum. Ve vnitřním tichu se najednou rozezněly zvony rozhodnutí.

Co je nad láskou? Další ze zázraků mého putování, kdy nesměle přistála na konečcích poutnických křídel. Zázrak je probuzení, každý další den, každý jednotlivý krok. A nikdy nevím, kdy to bude krok poslední.

Rozhovor s Petrem Hirschem vznikl během jeho putování přes internet. Mnoho dalšího lze najít na jeho stránkách www.facebook.com/uPoUtNiKa

Ptal se Petr Macháček

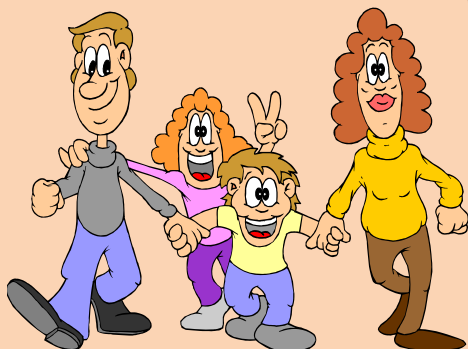
V jedné rodině se třemi dětmi byli rodiče v rozvodovém řízení. Děti se každý večer scházely a prosily Boha, aby se rodiče nerozvedli a každý večer rodiče zvaly, aby se šli modlit s nimi. A ti jim po delším času vyhověli, ovšem bez zvláštního nadšení. Zkrátka od nich chtěli mít pokoj. A zůstali ohromeni, když viděli, jak si jejich malé děti vzájemně žehnají a přitom žádají o odpuštění za to, co si ten den provedly. A na závěr ta nejstarší řekla rodičům: „Maminko, tatínku, a teď vy! My jsme si odpustili a teď je řada na vás!“ Rodiče se rozplakali a celou noc jim trvalo, než si probrali, co jednomu a druhému vadilo, co ho/ji zraňovalo. Ráno zavolali svému advokátovi, aby zrušil rozvodové řízení. Děti svěřili jedné z tet a odjeli na něco jako novou svatební cestu. Po svém návratu se všichni domluvili jak dál:

„Každý čtvrtek budeme mít rodinný večer. Žádní hosté, žádné pracovní schůzky, žádná televize, žádný internet. Budeme spolu, budeme si povídat, hrát, modlit se – prostě budeme spolu.“ A nejstarší řekla: „V úterý to bude váš večer. Budete spolu sami, abyste na sebe měli čas.“

Tímto způsobem děti zachránily svou rodinu. Na začátku byl příklad drobného odpuštění mezi dětmi. Na tomto příběhu je ještě mimořádné to, že rodiče se dokázali pozastavit nad svým jednáním a s pokorou přijali rozhodnutí.

Převzato ze zamyšlení P. Daniela Ange „Rodinný život jako cesta ke svatosti“.

Vybral Jiří Höfer

Prezident - lhář?

Před nedávnem jsem na internetu narazila na pěkný článek a prostě mi to nedá... myslím, že stojí za to se o něj podělit!

Legenda vypráví, že v malé vzdálené zemi museli jednoho dne zvolit nového prezidenta. A - jako v podobných situacích tak i v této - požádala Rada moudrých každou ves, aby navrhla svého kandidáta. Obyvatelé malé vesnice v nejvýhodnějším koutě země navrhli na post prezidenta Aldaiu, majitelku obchodu s látkami. Všichni jí důvěřovali pro její dobrý úsudek, schopnost naslouchat, a čestné jednání.

Zvolení kandidáti se měli shromáždit v paláci a vyslechnout z úst Rady moudrých požadavky ke splnění dané zkoušky, tedy i Aldaia se vydala na cestu do hlavního města. Členové Rady moudrých kandidáty přijali, a jak je to zvykem při každé volbě prezidenta, seznámili je s důležitou zkouškou.

Úkol se zdál tentokrát jednoduchý. Každému kandidátovi předají pytel se zvláštními semínky. Ty po návratu domů zasadí ve svých rodných vsích. Téměř celý rok budou pečovat o vzrůstající rostlinu a po uplynutí deseti měsíců se znovu sejdou v paláci. Komu se podaří vypěstovat nejkrásnější rostlinu, ten se stane novým prezidentem.

Aldaia semínka zasadila velmi opatrně. Vybrala pro rostlinku půdu bohatou a zalévala ji každý den jen potřebným množstvím dešťové vody. Také s rostlinou po mnoho hodin hovořila; avšak především jí naslouchala. Dny ubíhaly, ale rostlina navzdory veškeré péči nerašila ze země. Aldaia čekala a čekala - vyhlížela srdčité nebo řapíkaté lístky nebo alespoň rašící prvoklíček. Nic z toho však neviděla. Přes veškerou péči semínko ne a ne vyrašit.

Pochybovala, zda je vhodné se vůbec znovu ukázat v paláci, když v zadaném úkolu neuspěla. Přesto však vnímala, že je její povinností přijít, i kdyby to mělo být jen gesto vděčnosti projevené všem sousedům, kteří ji vybrali jako nejlepší kandidátku.

Přišel duben a s ním i slavnostní den, kdy kandidáti ukážou své rostliny, které se jim podařilo vypěstovat. V paláci předvedli vybraní lidé rostliny s překrásnými květy, s širokými hebkými okvětními lístky žluté barvy a příjemné vůně. Členové Rady moudrých svolali kandidáty do velkého sálu a zahájili poslední ceremonii. Aldaia pozorovala rostliny ostatních mužů a žen a mlčela.

Podle legendy, když ji míjel nejstarší člen Rady moudrých, podíval se jí do očí a nahlas pronesl:

„Už máme prezidentku. A vězte vy, které naše rozhodnutí překvapilo, že jsme vám téměř před rokem předali semínka, která v žádném případě nemohla vykvést. Někteří kandidáti se na dnešní ceremonii ani nedostavili a ti, kteří se dostavili, se nás všichni až na jednu osobu pokusili podvést, aby zakryli svůj neúspěch. Pouze jedna mladá žena měla odvahu přijít s prázdným květináčem a odhalit tak nejdůležitější vlastnost budoucího prezidenta – poctivost. Tato žena bude naším prezidentem.“

Z knihy Další příběhy pro uzdravení duše, José Carlos Bermejo, Vydalo Karmelitánské nakl. 2010

Přestože máme již po volbách, myslím, že bude aktuální pořad. Netýká se totiž pouze kandidátů na prezidenta, ale i nás všech. Protože žít s neúspěchem a něco se z něj naučit a vytěžit, je známkou moudrosti. A tak se nabízí otázka: Dokážu já žít s neúspěchem ? A dokážu se z něj poučit a něco z něj získat?

Lucie Zemanová

MENE TEKEL 2013

VII. ročník mezinárodního festivalu proti totalitě, zlu a násilí, pro paměť národa **Mene Tekel** se bude konat **od 25. února do 3. března 2013**. Pořadatelé: občanské sdružení Umění bez bariér, hl. m. Praha, Konfederace politických vězňů ČR, Ústav pro studium totalitních režimů, ÚDV.

Mezi osobnosti, které reprezentují letošní ročník, patří i světitel biskup **Václav Malý**, kterého jsme nedávno přivítali v Kyjích při biřmování. Narodil se 21. 9. 1950 v Praze. V letech 1969 - 76 studoval na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích a v roce 1976 byl vysvěcen na kněze. V období 1976 - 78 působil jako kaplan ve Vlašimi a v Plzni.

V únoru 1977 podepsal Chartu 77 a v roce 1978 se stal členem Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Od ledna 1979 mu byl odebrán státní souhlas, pracoval jako zeměměřičský figurant. V květnu 1979 byl zatčen, obviněn z podvracení republiky a do prosince 1979 byl držen ve vazbě. V letech 1980 - 1986 pracoval jako topič v pražských hotelech. V letech 1981 - 82 byl mluvčím Charty 77 a v roce 1989 Občanského fóra. Byl jednou z hlavních osobností Sametové revoluce. V období 1990 - 91 působil v duchovní správě kostela sv. Gabriela, potom šest let jako farář v kostele sv. Antonína v Praze - Holešovicích. 3. prosince 1996 byl jmenován titulárním biskupem marcellianským a pomocným biskupem pražským. Konsekrován byl 11. ledna 1997 v Praze. Je předsedou české rady Iustitia et Pax ČBK, která se zabývá dodržováním lidských práv v ČR i ve světě a vystupuje proti jejich porušování. V neděli 3. 3. 2013 ve 14 hod se uskuteční ekumenická bohoslužba v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, které bude předsedat kardinál Dominik Duka.

Program akcí festivalu najdete na www.menetekel.cz.

DUCHOVNÍ VÍKEND NA TÉMA: VOLBA POVOLÁNÍ

12. - 14. 4. 2013 od 13 hod ve Středisku Eljon, Špindlerův Mlýn 33
Koná se pro dívky a chlapce ve věku 18-30 let. Tématem tohoto duchovního víkendu je volba povolání. Více na www.eljon.cz

SEMINÁŘ NA TÉMA „MANŽELSTVÍ A DŮSTOJNÉ PŘEDÁVÁNÍ ŽIVOTA“

Koná se o **nedělích: 3. 2., 3. 3. a 7. 4.** vždy od 16:00 do 18:00 hod.
v KC sv. Prokopa v Nových Butovicích. Bližší informace a přihlášky u
paní Darii Křivánkové, tel 728 599 121, e-mail: daria@volny.cz

CENTRUM PRO RODINU PŘI ARCIBISKUPSTVÍ PRAŽSKÉM POŘÁDÁ KURZ „ŠKOLA LÁSKY V RODINĚ“

*„Není možné, aby celoživotní vztah dvou lidí probíhal jen v harmonii.
Nežili by v pravdě. Konflikty v lásce patří k polaritě života.“*

Jen přes ně se dá láska obnovovat. Milovat by se ale měli přesto, že neodpovídají přáním toho druhého. Jde o to, aby se nepřizpůsobovali slepě za cenu ztráty vlastního Já, nebo aby v důsledku neschopnosti opustit či dělat kompromis nevzdávali lásku a neopouštěli se.

Smyslem kurzu je učit se zvládat konflikty, aby se bezvýhradná láska zase rozproudila. Týká se to všech vztahů uvnitř rodiny. Pak se bude dařit manželskému soužití i výchově dětí. Radost a nadšení, vyplývající z bezvýhradné lásky, jsou nejlepší síly otevírající bránu k osobní svobodě.

Termíny kurzů: soboty 16. 2. (standardní kurz), 2. 3. a 23. 3. (rozšířený kurz) a 13.4. (standardní kurz), vždy od 9 do 17 hodin.

Rozšířený kurz v délce dvou sobot nabízí větší prostor pro praktický nácvik konkrétních dovedností.

Místo konání kurzů: KC sv. Prokopa, V Hůrkách 1292/8, Praha 5, Nové Butovice (metro B - Hůrka)

Účastnický poplatek: Díky předpokládané dotaci jsme snížili plnou výši účastnického poplatku 750 Kč/osobu a 1200 Kč/manželský pár na **450 Kč/osobu a 700 Kč/manželský pár**. Pro rozšířený kurz je cena dvojnásobná - 900 Kč/osobu a 1400 Kč/manželský pár.

Program kurzu

- Konflikty mezi manželi a jejich řešení
- Emoční konfrontace a empatie
- Pozitivní rodičovství a výchova dětí
- Systemická pravidla rodiny
- Terapie pevným objetím

Metody: přednášky, diskuse, případové studie, videoukázky, technika hraní rolí s praktickým nácvikem a zpětnou vazbou; kurz je **vhodný i pro snoubence!**

Lektor: Mgr. Ing. Jan Čapek, terapeut a výcvikový lektor Terapie pevným objetím podle Jiřiny Prekopové, lektor kurzu Efektivního rodičovství a Škola lásky v rodině, působí v Křesťanské psychologické poradně Nymburk, B. Smetany 541/20, tel. 603859626, <http://jancapek.webnode.cz>.

Přihlášky: Centrum pro rodinu při AP - stačí vyplnit formulář na <http://cpr.apha.cz/skola-lasky/>

Více o kurzu na <http://cpr.apha.cz/skola-lasky/>

„MANŽELSTVÍ JE UMĚNÍ“

Týden k oslavě manželství **11.- 17. 2.** Zde uvádíme některé z nápadů, které nabízí webové stránky vytvořené k tomuto týdnu:

Manželské páry

- ✓ Buďte celý týden k sobě romantičtí – udělejte si čas na věci, které jste dělali v dobách randění a které vám umožnily prožít kouzelné chvíle!
- ✓ Přijměte „10 minutovou výzvu“ Národního týdne manželství:
- ✓ Kupte si noviny. Sedněte si na 10 minut proti sobě a nenechte se ničím rušit. Vyberte z novin kterýkoliv článek a 10 minut si o něm povídejte. Ne více, ne méně, právě 10 minut. Nemluvte ale o ničem jiném než o tom článku. Udělejte to každý den během Národního týdne manželství.

Další (a hezké!) tipy čekají na <http://www.tydenmanzelstvi.cz/> ☺

Vybrala Marta Höferová

UVĚZNĚNÁ RADOSTI

Radosti
uvězněná radosti
v jádru zdrceného srdce
kterak tě osvobodím?
Kterak tě vyzvednu
v temnotu denní
abys mou prozářenou tváří
přesvědčila
že nechci být prorokem
sodomských konců
mohu-li zvěstovat
skutečný mír?

Věř, že vím o tobě
pravdivá radosti, dávno tě znám
Máš původ v úžasném
nedělním jítu
velikonočního Vzkříšení
jež však dnes neznamená víc
než řecké báje
či legendy středověku

Nesnášel jsem pohled
na tvé vysmívání
tolik mne páčila ignorance
tvé zázrakové krásy
že jsem tě ohradil
mlčením skeptika
přetáhl fólii
smutného šklebu
Proto jsem, radosti
tvůj – ale bez tebe

Radosti, květino
víry a naděje
zesílíš vláhou
mých kajících slz?

Petr Střešňák

(ze sbírky Vězněná radost – edice Alpa, 2006)